

Arrest

nr. 65 028 van 19 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren vraagt verzoeker om de zaak naar de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (de Raad) te verwijzen.

1.2. Verzoeker kan in een procedure voor de Raad niet vragen om de zaak naar de algemene vergadering te verwijzen aangaande een probleem van eenheid van de rechtspraak. Met toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) kan immers alleen de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

Het verzoek wordt dienvolgens niet ingewilligd.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielaanvraag als volgt:

"U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Ingoesjetische origine. U werd geboren op 1 januari 1963 in de Noord-Ossetische stad Ordzhonikidze.

In 1992 moest u omwille van het Ossetische-Ingoesjetische conflict verhuizen naar Ingoesjetië, waar u zich ook liet registreren.

Op 21 juli 2008 huwde u op officiële wijze met L.M.(...) (O.V. 6.696.593).

Uw problemen begonnen toen u op een dag in november 2009 opgebeld werd door rebellen die een taxi nodig hadden. Tot de ochtend voerde u klusjes voor hen uit, maar zij betaalden u niet. Sindsdien moest u meermaals opdrachten voor hen uitvoeren, waarvoor u echter nooit vergoed werd. Zo bracht u onder meer eten, conserven en sigaretten naar hun basis. U wilde niet kosteloos voor hen werken, maar uit angst voor uw eigen leven en dat van uw gezin, deed u het toch. U werd namelijk door de rebellen bedreigd en soms ook fysiek aangevallen. Eind 2009 pakten ze u zelfs zo hard aan dat uw sleutelbeen gebroken was en uw hoofd genaaid moest worden in het stedelijk ziekenhuis van Karabulak. Aan uw vrouw, die niet op de hoogte was van uw problemen met de rebellen, vertelde u dat u een auto-ongeluk gehad had.

Begin april 2010, toen u sigaretten naar hun basis moest brengen, toonden de rebellen u hun hut. Later, eind april of begin mei 2010, u weet niet meer precies wanneer, gebeurde dit opnieuw. U moest de rebellen terug naar hun basis brengen en ter plaatse toonden zij u opnieuw hun hut en lachten u uit. U had er echter genoeg van. Uw neef, M.A.(...), die bij de GOVD in Nazran werkt en op de hoogte was van uw problemen, had er al meermaals op aangedrongen dat u naar de FSB zou stappen, wat u na dit incident ook deed. U vertelde de FSB wat er allemaal gebeurd was en verklapte ook de schuilplaats van de rebellen. Begin mei 2010 werd de auto van de neef van uw vrouw, I.M.(...), die een rebel was, door de FSB beschoten in het dorp Plievo. De drie andere inzittenden, een rebel en twee rebellenvrouwen, kwamen om het leven, maar I.(...) kon ontkomen. 's Avonds of 's nachts vluchtte hij naar jullie huis, waar op dat moment enkel uw vrouw aanwezig was aangezien u aan het werken was. Uw vrouw belde u op en vroeg u om onmiddellijk naar huis te komen, wat u ook deed. Op zijn vraag bracht u I.(...) de volgende nacht naar het bos in Surkhakhi, waar hij werd opgewacht door gewapende rebellen in camouflagepak. Zij waarschuwden u dat u verantwoordelijk zou worden gehouden indien de federalen hen zouden vinden, waarna u naar huis terugkeerde. Onderweg werd u echter opgebeld door uw neef M.(...). Hij vertelde u dat uw gezin en identiteitsdocumenten door de autoriteiten werden meegenomen en u niet naar huis mocht terugkeren omdat u ernstige problemen had. Daarom spraken jullie af in de buurt van zijn post en bracht hij u van daaruit naar zijn kennissen in Naltsjik (Kabardino-Balkarië). U verbleef bij hen tot aan uw vertrek. Zelf kende u in die periode geen problemen meer. Van uw neef vernam u dat uw vrouw en kinderen de volgende dag vrijgelaten werden, waarna zij naar uw schoonvader gingen. Daar werden zij voortdurend lastiggevallen met huiszoekingen telkens er iemand op bezoek was geweest. Nog in mei 2010, mogelijk op 9 mei, werd de basis van de rebellen door de FSB aangevallen. Sommige rebellen werden ter plaatse doodgeschoten, anderen werden gearresteerd. Later, u weet niet precies wanneer, werd uw huis door de overlevende rebellen beschoten.

U verliet de Russische Federatie uiteindelijk op 26 september 2010. De dag voordien, op 25 september 2010, had M.(...) uw gezin naar Naltsjik gebracht. Vanuit Naltsjik werd u samen met uw gezin met de auto naar Oekraïne gebracht, waar jullie langs de kant van de autosnelweg overstapten in een minibus. Jullie reisden met valse paspoorten, maar werden onderweg zelf nooit gecontroleerd. De minibus zette jullie op 30 september 2010 af in België.

Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

2.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die

veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Ingoesjetie enerzijds problemen had met de autoriteiten, die u ervan beschuldigden hulp te hebben geboden aan een rebel. Anderzijds had u ook problemen met de rebellen omdat u aan de FSB hun schuilplaats had verklapt.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

U verklaarde immers dat u voor uw vertrek officieel als taxichauffeur werkte (CGVS, p. 12) en u omwille van deze job problemen kreeg met de rebellen, die van u verwachtten dat u opdrachten voor hen uitvoerde (CGVS, p. 16-17).

U kon de Belgische asielinstanties echter geen tastbaar bewijs voorleggen van uw officiële tewerstelling als taxichauffeur. Verder zei u dat u door de rebellen niet enkel bedreigd, maar ook fysiek lastiggevallen werd. Zo zouden zij u in 2009 zo hard aangepakt hebben dat uw sleutelbeen gebroken was en uw hoofd zo ernstig gewond was dat u naar het stedelijke ziekenhuis van Karabulak bent gegaan om de wonde te laten hechten (CGVS, p. 17 en 24). Ook hiervan kon u evenwel geen enkel document voorleggen. Tot slot vertelde u nog dat er een strafzaak tegen u geopend werd wegens het bieden van onderdak aan een rebel. Dit gebeurde nadat u l.(...) onderdak had geboden in mei 2010 (CGVS, p. 22). U slaagde er echter niet in het Commissariaat-generaal enig document over te maken aangaande deze strafzaak.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Verder dient erop gewezen te worden dat u onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Zo wist u opmerkelijk genoeg niet sinds wanneer l.(...), de neef van uw vrouw, een rebel was, ondanks het feit dat uit de verklaringen van uw vrouw blijkt dat jullie hem hebben opgevoed (CGVS vrouw, p.6). U kon evenmin vertellen hoe hij erin geslaagd was na de beschieting naar jullie huis te vluchten (CGVS, p. 13). Ook met betrekking tot de strafzaak die tegen u geopend zou zijn nadat u l.(...) onderdak verschaft had, kon u de Belgische asielinstanties opvallend weinig informatie verstrekken. U had immers geen idee waar en wanneer precies deze strafzaak geopend werd noch door wie of op grond van welk wetsartikel dit gebeurde (CGVS, p. 22-23). U kon evenmin iets vertellen over de huidige stand van zaken in deze zaak (CGVS, p. 22). Het enige dat u wel wist, was dat er daadwerkelijk een strafzaak geopend werd omwille van het bieden van onderdak aan een rebel (CGVS, p. 22). Voorts kon u evenmin zeggen of er naar aanleiding van de beschieting van uw huis ooit aangifte werd gedaan bij de politie alsook of er ooit een onderzoek naar deze beschieting werd gevoerd (CGVS, p. 21-22). U wist daarnaast net zo min of u in uw land van herkomst vandaag officieel gezocht zou worden (CGVS, p. 22). Tot slot kon u van geen enkel feit of incident de precieze datum geven waarop het zich afspeelde. Bijna elk aangehaald feit situeerde u in april of mei 2010, maar met uitzondering van 9 mei 2010 kon u zich vreemd genoeg geen enkele concrete datum herinneren (CGVS, p. 12, 15, 16, 17, 18, 19 en 22). Wat 9 mei 2010 betreft, moet bovendien opgemerkt worden dat u zich deze datum enkel kon herinneren omdat in Rusland dan de Dag van de Overwinning gevierd wordt, maar u niet eens wist welke gebeurtenis met betrekking tot uw problemen zich op die dag afspeelde (CGVS, p. 19).

Aangezien al deze zaken de kern van uw asielrelaas uitmaken alsook gezien de relatief korte tijdsspanne die is verstreken sinds de door u verklaarde feiten zich hebben voorgedaan, kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u over deze gebeurtenissen gedetailleerde informatie kan verschaffen.

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Aangaande uw reisroute verklaarde u dat u vanuit Naltsjik met een personenwagen naar Oekraïne werd gebracht. In Oekraïne stapte u over op een minibus, die u naar België bracht. Tijdens deze reis werd gebruik gemaakt van een vals Russisch paspoort met uw eigen foto op naam van Kokov. U kende echter geen problemen en zou zelf nooit gecontroleerd zijn (CGVS, p. 8 en 10-11).

Deze verklaring is evenwel weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde er zelf nooit een gehad te hebben (CGVS, p. 9), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Voorts dient erop gewezen te worden dat u bij aanvang van uw interview bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) alle redenen en gebeurtenissen, zij het kort, had kunnen vertellen die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek uit uw land van herkomst (CGVS, p. 2-3).

In de loop van uw interview bij het Commissariaat-generaal haalde u echter verschillende gebeurtenissen aan waarover u tijdens uw interview bij de DVZ nooit had gesproken.

Zo vertelde u bij het Commissariaat-generaal dat u de schuilplaats van de rebellen aan de FSB verklikt had, waarna de FSB deze schuilplaats aanviel (CGVS, p. 16). Net om deze reden zouden de rebellen u vandaag naar het leven staan. Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal vertelde u eveneens dat er tegen u een strafzaak werd geopend omdat u onderdak had geboden aan de neef van uw vrouw die een rebel was (CGVS, p. 22). U gaf verder nog aan dat u sinds november 2009 vaak boodschappen deed voor de rebellen (CGVS, p. 17).

Over elk van deze elementen had u tijdens uw interview bij de DVZ echter nooit gesproken (Vragenlijst DVZ, p. 2 nr. 3.5-3.8).

Toen u met deze vaststelling geconfronteerd werd, zei u uitsluitend dat u wel verteld had dat ze uw hoofd hadden beschadigd alsook uw neus en sleutelbeen (CGVS, p. 24). Dit neemt echter niet weg dat u alle elementen waarop hierboven gewezen werd nooit eerder vermeld had, terwijl u aangaf tijdens uw interview bij de DVZ alle redenen en gebeurtenissen te hebben opgesomd die aan de basis lagen van uw vertrek uit de Russische Federatie.

Daar komt nog bij dat u aangaande uw activiteiten voor de rebellen tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo stelde u bij de DVZ dat u als taxichauffeur soms problemen had met Wahabieten, waarmee u eigenlijk rebellen bedoelde (Vragenlijst DVZ, p. 2 nr. 3.8 en CGVS, p. 25). U vertelde dat zij u soms vroegen om iemand ergens naartoe te brengen, maar u dit weigerde omdat u geen problemen wilde met de overheid en u daarom door de rebellen soms ernstig geslagen werd (Vragenlijst DVZ, p. 2 nr. 3.8). Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal gaf u echter aan dat u niet enkel rebellen vervoerde, maar ook goederen, zoals voedsel en sigaretten, die voor hen bestemd waren (CGVS, p. 17).

Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde u dat het ook gebeurde dat u hun verzoeken negeerde, maar u er soms ook op inging omdat ze u bedreigden, bijvoorbeeld door een granaat achter te laten (CGVS, p. 25). Dit antwoord heft de tegenstrijdigheid echter niet op. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Tot slot werden er nog een groot aantal andere tegenstrijdigheden en ongerijmdheden vastgesteld, zowel tussen uw opeenvolgende verklaringen als tussen uw verklaringen en die van uw vrouw.

Zo vertelde u dat I.(...), de neef van uw vrouw die een rebel was, een dag bij jullie verbleven had. De dag van de beschieting kwam hij 's avonds of 's nachts naar jullie huis en pas de volgende nacht zou u hem hebben weggebracht naar Surkhakhi (CGVS, p. 13-14). Uw vrouw daarentegen zei dat hij slechts enkele uren bij jullie verbleven had. Zo gaf ze aan dat hij in de late namiddag bij jullie thuis gearriveerd was en u hem nog diezelfde avond had weggebracht (CGVS vrouw, p. 8).

Toen ze met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, repliceerde ze enkel dat dat gewoon niet kon (CGVS vrouw, p. 8).

Hiermee is deze tegenstrijdigheid evenwel niet opgeheven.

Daarnaast stelde u dat I.(...) na de beschieting sporen van bloed en schrammen vertoonde. Hij had geen ernstige verwondingen, maar u merkte wel schrammen op (CGVS, p. 13). Volgens uw vrouw had hij echter geen enkele zichtbare verwonding (CGVS vrouw, p. 10). Voorts gaf u aan dat u in 2009 door de rebellen zo hardhandig aangepakt was dat uw sleutelbeen gebroken was en uw hoofd genaaid moest worden in het centrale stedelijk ziekenhuis van Karabulak. Daar uw vrouw echter niet op de hoogte was van uw problemen met de rebellen vertelde u haar dat u in een auto-ongeval betrokken was geweest (CGVS, p. 24). Uw vrouw verklaarde nochtans dat u sinds jullie huwelijk nooit gewond bent geweest en ook nooit in het ziekenhuis verbleven hebt (CGVS vrouw, p. 11).

Aangezien jullie officieel huwden in 2008 (zie huwelijksakte), vallen deze verklaringen dus niet met elkaar te rijmen.

Ten slotte werd er ook tussen uw eigen verklaringen nog een belangrijke tegenstrijdigheid vastgesteld met betrekking tot de chronologie van de door u aangehaalde gebeurtenissen.

U vertelde in eerste instantie namelijk dat u begin mei, nog voor I.(...)' beschieting, de schuilplaats van de rebellen aan de FSB had doorspeeld (CGVS, p. 16). Op de vraag waarom er een strafzaak tegen u geopend zou zijn als u de FSB net getipt had over de schuilplaats van de rebellen, antwoordde u vervolgens dat u pas over de verblijfplaats van de rebellen verteld had nadat u I.(...) verborgen had (CGVS, p. 23). Even later zei u dan weer het omgekeerde.

Op de vraag waarom u na de beschieting van I.(...) zelf naar de FSB stapte terwijl u wist dat u door de autoriteiten gezocht werd wegens het bieden van onderdak aan een rebel, reageerde u immers dat het niet klopte en de problemen met de rebellen zich afspeelden voor u I.(...) onderdak bood. U zei dat I.(...) begin mei bij u was geweest en u over de rebellen verteld had eind april of begin mei (CGVS, p. 23 en 24).

Toen u gewezen werd op het tegenstrijdige karakter van uw verklaringen, antwoordde u dat uw geheugen slecht is en u altijd in de war raakt als u begint te vertellen. U voegde er nog aan toe dat u in elk geval weet dat u vertelde wat er gebeurd was (CGVS, p. 24).

Hiermee is deze tegenstrijdigheid echter niet opgeheven, te meer omdat u de Belgische asielinstanties geen enkel document voorlegde waaruit blijkt dat u daadwerkelijk aan geheugenproblemen lijdt.

Al deze tegenstrijdigheden en ongerijmdheden hollen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas bijgevolg verder uit.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw huwelijksakte, rijbewijs, een kopie van enkele pagina's uit uw binnenlands Russisch paspoort, een kopie van enkele pagina's uit het binnenlands Russisch paspoort van uw vrouw, de Belgische geboorteakte van uw dochter en de Russische ziekteverzekeringsspolissen van uw twee andere kinderen) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze documenten bevat immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve kan er nog aan toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, L.M.(...) (O.V. 6.696.593), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

2.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 18 februari 2011 een schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van dezelfde Richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Hij roept ook een manifeste beoordelingsfout in.

Verzoeker laat verder gelden dat hij niet enkel vanuit zijn "uitgebreide persoonlijke ervaring" spreekt, maar dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt dat er in zijn land van herkomst nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Hij beweert dat zo de inhoud van het Cedoca-document correct is, deze evenwel totaal verkeerd geïnterpreteerd werd en haalt in dit verband het standpunt aan van de commissaris-generaal, dat luidens verzoeker stelt dat de situatie in **Tsjetsjenië** complex blijft.

Verder geeft hij in zijn verzoekschrift van 18 februari 2011 aan dat hij ten gevolge van de gebeurtenissen in zijn land een probleem heeft met logisch redeneren. Hij stelt dat hij een medisch attest wil voorleggen maar dit noch niet kon aangezien hem nog geen begeleiding kon worden toegewezen gezien zijn asielaanvraag dateert van eind september 2010.

Wat de vaagheden in zijn relaas betreft, stelt hij dat hij een extreme situatie kende wat de beperkingen van bepaalde methodes gebruikt door het Commissariaat-generaal aan de oppervlakte brengt. Zo wijst hij op het gevaar van een "mechanische aanpak van de asielaanvragen, hetgeen men een 'un esprit de système' zou kunnen noemen". Volgens hem moet moeten de verhoren plaatsvinden volgens het

systeem van open vragen om aan asielzoekers vertrouwen te geven om hen ertoe te brengen vrijmoedig te vertellen.

Verzoeker vraagt van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad merkt op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen rechtstreekse werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan door verzoekster niet dienstig is.

Wat betreft de aangevoerde schending betreft van artikel 15 sub c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van dezelfde Richtlijn, stelt de Raad vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke manier de bestreden beslissing voormelde artikelen schendt.

De uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Deze aangevoerde schendingen zijn als middel onontvankelijk.

Met betrekking tot de rechten van verdediging wijst de Raad er op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 worden genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad verwijst naar zijn argumentatie sub. 3.7.

3.4. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal duidelijk en omstandig de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. Verzoeker slaagt er niet in deze te weerleggen.

Wat de verwijzing betreft naar de situatie in zijn land van herkomst, wijst de Raad er op dat het de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging is die determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen. De commissaris-generaal heeft dan ook correct gespecificeerd dat in deze complexe situatie een individuele beoordeling zich opdringt in het licht van het Vluchtelingenverdrag en in het kader van artikel 48/4, §2, b. van de vreemdelingenwet. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het verzoekschrift verwijst naar de situatie in **Tsjetsjenië**, wat in casu echter geen hout snijdt gezien de voorgehouden problemen van verzoeker zich situeren in **Ingoesjetie**. De loutere bewering van verzoeker dat de conclusie van het Cedoca-document onjuist is, kan niet ernstig genoemd worden. Bovendien toont verzoeker niet aan hoe deze informatie "*totaal verkeerd geïnterpreteerd*" is.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden, stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten opwerpt die deze verklaren of weerleggen.

Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat bepalende ervaringen in het leven van een asielzoeker dermate in diens geheugen gegrift staan dat deze persoon, ongeacht de traumatische ervaringen, daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven zo ze zich in werkelijkheid hebben voorgedaan. Bovendien blijkt uit het verhoorverslag niet dat verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal gewag gemaakt heeft van enig "*probleem met logisch redeneren*" zoals opgeworpen in het verzoekschrift. Hij staat dit overigens op heden ook niet. Dat hij niet eerder een medisch attest kon voorleggen gezien zijn asielaanvraag "*amper*" van eind september 2010 dateert, wordt door de Raad niet aangenomen.

Zijn kritiek op de werking van het verhoor op het Commissariaat-generaal is evenmin een dienstig verweer; hiermee doet verzoeker geen afbreuk aan de concrete motieven in de bestreden beslissing.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472). Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker de overige motieven in de bestreden beslissing onbesproken laat. De Raad verwijst dan ook naar de motiveringen ter zake, dewelke hij beaamt en overneemt.

3.5. Gelet op voorafgaat, besluit de Raad geen geloof te hechten aan verzoekers asielrelaas en schaaft zich achter de bestreden beslissing; een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

Derhalve kan van verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden erkend.

Voormeld wetsartikel alsmede artikel 48/2 van voormelde wet werden dan ook niet geschonden.

3.6. Verzoeker vraagt dat aan hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend; er anders over oordelen zou volgens hem een schending van artikel 6 EVRM uitmaken. Ook voert hij een schending aan van de artikelen 48/2, 48/4 en 49/3 van de vreemdelingenwet.

Hij voert aan dat er door geweld tientallen doden vallen in de hele Noord-Kaukasische regio en dat de commissaris-generaal niet op afdoende wijze motiveert, buiten neen stijlformule, waarom de subsidiaire beschermingsstatus niet kan verleend worden.

3.7. Verzoeker toont vooreerst niet aan op welke manier de bestreden beslissing artikel 49/3 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat bij een asielaanvraag ambtshalve bij voorrang onderzocht wordt in het kader van het verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4, schendt.

Verder wijst de Raad er op dat artikel 6 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 10 juni 2008, beschikking nr. 2805).

De grief van verzoeker omtrent de niet-afdoende motivering in de bestreden beslissing betreffende de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus, snijdt geen hout. Het feit dat deze motieven gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas inderdaad niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Ten slotte benadrukt de Raad dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a en b van voormelde wet.

Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier betreffende Ingoesjetïë, het besluit van de commissaris-generaal.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet worden toegekend.

De artikelen 48/2 en 48/4 van de vreemdelingenwet zijn niet geschonden.

3.8. Aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel merkt de Raad op dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd opgeroepen voor verhoor, dat hij tijdens het verhoor op 6 januari 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen en dat het verhoor op het Commissariaat-generaal plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, bijgestaan door zijn advocaat en in aanwezigheid van een vertrouwenspersoon, kan een schending van dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet worden aangenomen.

De bestreden beslissing is gesteund op afdoende gronden die de Raad beaamt en overneemt.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen. Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE